

Brød og Frihed

Den revolutionære opstand i Burkina Faso 2014
og det ulmende oprør i Vestafrika

Folkeopstanden i Burkina Faso oktober 2014

Oktober Forlag

Brød og Frihed

*Den revolutionære opstand i Burkina Faso
og det ulmende oprør i Vestafrika*

Eget tryk Oktober Forlag 2014

ISBN 9788790609184

WWW.kpnet.dk, www.kpnet.dk/blogs

www.facebook.com/KPnetavisen

Indhold

Forløbet af opstanden i Burkina Faso

Kvinder med i bevægelsen, <i>KEBAYINA</i> , 15.10.14.....	s. 6
Folkelig opstand og militær magtovertagelse, 2.11.14.....	s. 8
Nej til det igangværende militærkup, <i>OJD</i> , 2.11.14.....	s.11
Compaoré afsat: Hvad sker nu, <i>PCOF</i> 10.11.2014.....	s.14

Den folkelige opstand: *Voltas Revolutionære*

<i>Kommunistiske Parti, (PCR)</i> 1.11.14.....	s.19
--	------

Afrika går svanger med demokratiske, anti-imperialistiske, antireaktionære og anti-bureaukratiske revolutioner

<i>PCR, september 2014</i>	s.25
----------------------------------	------

Dokumentation omkring udviklingen i Vestafrika

Den revolutionære udvikling i Burkina Faso

<i>Resolution: IKMLPO, april 2000</i>	s.35
---	------

Solidaritet med den demokratiske og revolutionære

bevægelse i Burkina Faso, <i>IKMLPO, september 2001</i>	s.37
---	------

Krigen i Elfenbenskysten og dens konsekvenser

<i>Konference Afrikas Kommunistiske Partier marts 2003</i>	s.39
--	------

Hungerrevolterne er her igen, august 2008.....	s.44
--	------

Situationen i den Vestafrika og i Mali, <i>IKMLPO,2012</i>	s.48
--	------

Dansk imperialisme i Burkina Faso, kpnet.3.12.14.....	s.51
--	------

Forord

Afrika – det arabiske Nordafrika indbefattet – er et kontinent, der bevæger sig mod nye rystelser, opstande og revolutioner.

Det folkelige oprør i Tunesien i 2011 udløste det såkaldte arabiske forår og viste, at en lang række af disse lande, der har været og er regeret af neokoloniale autokrater og/eller enevældige monarker, er modne til revolutionær forandring.

Den militante opstand i Burkina Faso (Øvre Volta) i oktober 2014, der jog den militære hersker gennem 27 år Blaise Compaoré ud. Det har skabt panik ikke bare hos lignende afrikanske regimer, men også hos imperialistmagter USA og EU. Både Tunesien og Burkina Faso er gamle franske kolonier, og Frankrig har spillet en hovedrolle i det neokoloniale system, der har afløst det gamle koloniregimente.

Franske soldater sendes konstant til den urolige region. Nu er EU også med militært sammen med USA. Danmark er dybt indblandet.

At opstandene ikke er pludseligt opstået viser de følgende tekster fra Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti og andre kilder. De fleste har tidligere været offentliggjort i APKs blad Kommunistisk Politik eller på www.kpnet.dk.

Afrika er et kontinent, som får svanger med revolution, hedder det i en analyse i det internationale marxistisk-leninistiske tidsskrift Unity & Struggle nogle måneder før opstanden i Burkina Faso. De øvrige tekster dokumenterer forløbet af opstanden og dens perspektiver og giver baggrund for forløbet. Samt dansk imperialismes indblanding. De marxistisk-leninistiske partier som POT i Tunesien og PCRV i Burkina Faso har nøgleroller i den revolutionære udvikling på kontinentet. De er begge medlemmer af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer CIPOML, hvor også Arbejderpartiet Kommunisterne er medlem.

OKTOBER FORLAG, December 2014

Forløbet af opstanden i Burkina Faso

Burkina Fasos nu flygtede præsident Blaise Compaoré forsøgte efter 27 år ved magten at blive diktator på livstid. Hans regering vedtog et lovforslag herom ved at ændre artikel 37 i forfatningen. Forslaget skulle forelægges Burkina Fasos nationalforsamling den 30. oktober 2014.

Den 24. oktober startede daglige demonstrationer i hovedstaden for at forhindre regeringens plan. Protesterne spredte sig til andre byer fra Ouagadougou, Bobo-Dioulasso. Små og store virksomheder blev lukket af strejker, butikker, banker og markeder blev lukket. Opfordringen til civil ulydighed blev fulgt af befolkningen og den politiske opposition.

Den 28. oktober marcherede en million demonstranter i Ouagadougou under råbet 'Artikel 37 er urørlig'.

Den 29. oktober - dagen før regeringens forslag skulle godkendes i nationalforsamlingen - opfordrede fagforeningerne til generalstrejke.

Den 30. oktober brød opstanden ud over hele Burkina Faso, nationalforsamlingen og andre regeringsbygninger blev nedbrændt. Compaoré erklærede undtagelsestilstand – men valgte at flygte til Elfenbenskysten dagen efter – med fransk bistand.

Et splittet militær gennemførte samme dag - den 31. oktober - et kup og satte sig med oberstløjtnant Yacouba Issac Zida i front på magten med løfte om en national samlingsregering og snarlige valg.

I midten af november enedes militære og civile ledere – de fleste knyttet til det gamle regime – om en rammeplan for 'overgangen til demokrati'. Der er endnu ikke udnævnt en regeringsleder.

Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti betegner magtovertagelsen som et militærkup og har opfordret til at fortsætte de folkelige protester og gennemføre en revolution for at skabe et moderne folkeligt demokrati i Burkina Faso

Utilfredsheden vokser – Kvinder deltager i bevægelsen!

Burkina Faso: Kvindeunionen KEBAYINA

Fra interview med Tara Nacanabo-Topan, forkvinde for Kebayinas kvindeorganisation i oktober 2014 – fra kort før den folkelige opstand brød ud. Oversat fra det franske kvindemagasin Egalité

Tara fortæller, om hvordan situationen for øjeblikket er for kvinder i hendes land. Burkina Faso står over for en alvorlig krise økonomisk, socialt og politisk. Det er dyrt at leve, og fattigdommen øges. Uretfærdigheden er stor med masser af korruption, hvor de skyldige går fri for straf.

Utilfredshed er voksende: alle lag af befolkningen, især ungdom manifesterer dette, undertiden med vold. Hver dag er der forskellige aktioner, organiserede vejspærringer, besættelser af firmaer og rådhus, aktioner mod manglen på el og vand i store byer.

For at dæmpe situationen ned blev der taget nogle sociale foranstaltninger, der angiveligt skulle bekæmpe fattigdom og arbejdsløshed. Efter talrige protester i 2011 blev der i ministerrådet vedtaget en række skridt fra 2013. Blandt dem var ansættelse af 83.720 unge og kvinder i arbejdsintensive jobs i byer og lokalsamfund.

Dette arbejde omfattede sådanne ting som rengøring af tagrender og grøfter, gadefejning, vedligeholdelse af parker og kirkegårde og rengøring af forskellige forsyningsselskaber .

Lønnen var 37.000 CFA (56,41 €) per måned - mindstelønnen er 30.000 CFA franc per måned.

Disse arbejdspladser har været med til at sikre dækning af de mest basale behov for familierne. Men jobbene var begrænset til 3 måneder, hvilket er helt utilstrækkeligt. Regeringen blev tvunget til at udvide denne ordning med 3 ekstra måneder, men i dag er disse kvinder uden arbejde. At have et anstændigt arbejde og indkomst er en ret. Så disse sociale foranstaltninger var fra starten usikre, og derfor forsætter kampen.

Den 23. august 2014 demonstrerede 100.000 mennesker i hovedstaden Ouagadougou med krav om at få fjernet regeringens forslag om ændring af artikel 37 i forfatningen. Det er et forslag, som vil give præsidenten gennem 27 år ret til at forsætte sin korrupte regeringsførelse på livstid.

I september iværksatte kvindeorganisationen Kebayina i samarbejde med andre en kampagne mod de høje priser og dyrtiden (Bevægelsen mod høje leveomkostninger) og med krav om en demokratisk folkeskole, tilgængelig for almindelige mennesker.

Den 29 oktober er planlagt som en national protestdag, efterfulgt af sit-ins og møder for lærere i landet.

Tara tilføjer: *"Kvinder er nødt til at kæmpe at forbedre deres levevilkår og arbejde for et retfærdig og velstående samfund som vil sikre en velfærd for alle"*

Burkina Faso: Folkelig opstand og militær magtovertagelse

Kpnet-artikel 2.11.14

Demonstranter foran det brændende parlament i Ouagadougou den 29. oktober

I løbet af et døgn torsdag-fredag havde Burkina Faso tre ledere. Efter massive folkelige protester med op til 30 dræbte ved sammenstød med militæret stak præsidenten og diktatoren gennem 27 år Blaise Campaore af til Elfenbenskysten og to militære ledere gjorde efterfølgende krav på at stå i spidsen for en overangsregering.

Campaore stak af i en kortege af 30 luksusbiler, utvivlsomt rigt lastede med værdier stjålne fra det ludfattige folk i Burkina efter store masseprotester og et stormløb på parlamentet, der blev udløst af Campaores forsøg på at ændre lovgivningen, så han kunne sikre sig endnu en præsidentperiode, når den nuværende udløb næste år. De i første omgang fredelige demonstrationer eksploderede efter protesterende blev dræbt. Parlamentet i hovedstaden Ouagadougou blev

stormer og delvist nedbrændt den 29. oktober. Derefter fik folkemængden gik mod præsidentpaladset, men blev stoppet af nationalgardisternes advarselsskud. Det nationale TV blev stormet, lufthavnen lukket og Campaores familieklaus ejendomme brændt og plyndret.

Campaore erklærede undtagelsestilstand og opløste regeringen, men måtte opgive og flygte efter kort tid.

Mange soldater tilsluttede sig protesterne, angiveligt indbefattet den tidligere forsvarsminister general Kouame Lougue.

Burkina Faso blev uafhængigt fra Frankrig i 1960 som Øvre Volta. I 1984 fik det sit nuværende navn - 'De ranke mænds land'. 60 procent af befolkningen på omkring 17 millioner er under 25 og har ikke kendt andet end det korrupte Campaore-regime.

Den nu eksilerede præsident greb magten ved et militærkup i 1987, hvor hans ven og forgænger som præsident Thomas Sankara blev arresteret og myrdet..

Den øverst hærchef udnævnte sig selv som leder af Burkina, da Campaore flygtede, men få timer senere proklamerede chefen for nationalgarden Isaac Zida sig som leder af et overgangsstyre med støtte fra hele hærledelsen. Han vil angiveligt vil gennemføre demokratiske valg, og hyldede opstanden og dens martyrer, mens han lovede at alle dens forventninger - ikke mindst ungdommens - ville blive indfriet.

Det amerikanske udenrigsministerium og den gamle kolonimagt Frankrig har opfordret 'alle parter' til ro og overdragelse af magten til et civil styre – men uden at fordømme den militære magtovertagelse. En række oppositionspartier, støttet af Den Afrikanske Union afviser en militærregering og kræver den politiske magt overdrages til civile.

Der er tydeligvis spændinger i hæren. Dokumentarfilmmanden og socialantropologen Dragos Ouedraogo forklarer det med, at mens en

del af officerskorpset var en del af klanen omkring Compaore er der også en del officerer fra middelklassen, som ramt af den dybe sociale krise i landet. Burkina Faso ligger tæt på bunden i alle internationale tabeller om økonomisk vækst og menneskerettigheder.

I mange medier er Compaores fald blevet sammenlignet med begivenhederne i Tunesien, der væltede Ben Alis diktatur og antændte det 'arabiske forår'.

Der tales allerede om det 'afrikanske' eller 'sorte forår'.

I mange afrikanske lande eksisterer en tilsvarende situation med langvarige militærregimer og dyb folkelig utilfredshed.

KPnetTV lavede i forbindelse med den folkelige opstand i Tunesien i maj 2011 et interview med Dragos Ouedraogo, der fortæller om baggrunden for de nuværende begivenheder og det fattige folks kamp for ordentlige levevilkår, for mad og vand og demokrati – og om inspirationen fra det arabiske forår.

Det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti i Burkina Faso hedder Parti Communiste Revolutionnaire Voltaïque. Det er medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO), som også Arbejderpartiet Kommunisterne. Det har gennem hele sin eksistens bekæmpet militærregimerne - både Blaise Compaorés og hans forgænger Thomas Sankares kupregeringer. Sankaré bliver nu af medierne fremstillet som noget i retning af en afrikansk Che Guevara, hvad han langt fra var. Han gennemførte et militærkup for at bremse den demokratiske og antiimperialistiske revolution, der var undervejs med PCRV i en hovedrolle. PCRV er også meget aktiv i dagens revolutionære begivenheder og kæmper for en moderne demokratisk republik

Militærets magtovertagelse har ikke bremset de folkelige protester. Fornyeede massedemonstrationer forberedes.

Nej til det igangværende militærkup

Af Burkina Fasos Demokratiske Ungdomsorganisation, OJD

OJD under protest i maj 2014

Under Blaise Compaorés lange herredømme er han aldrig hørt op med at udgyde Burkina Fasos befolknings og dets ungdoms blod. Heller ikke under disse begivenheder, der har kostet mindst 30 døde, hovedsageligt unge mennesker, herunder fem af vores kammerater.

Burkina Fasos Demokratiske Ungdomsorganisation sender de dræbtes familier og deres nærmeste den dybeste medfølelse. Vi sender en glødende hyldest til disse værdige martyrer, der er faldet på slagmarken for demokrati, retfærdighed og virkelige sociale fremskridt.

Med sin patriotiske og revolutionære kamp viste vores ungdom menneskene i vores land og i verden som helhed, at den er den retmæssige arving til vores folks traditioner for kampe og ofre.

De unges tapperhed og beslutsomhed i denne opstand har kun sit modstykke i deres tørst efter forandring, det er ophobet af elendighed, fattigdom, sult, arbejdsløshed; kort sagt de manglende udsigter. De unges kamp er derfor ikke blot en kamp for at få nogle andre mænd til magten, det er et offer, der udspringer af vores unges forhåbninger om social velfærd og frihed.

Med Blaise Compaorés diktatoriske regimes fald rejser spørgsmålet om statsmagten sig frontalt. I denne situation har hæren, angiveligt på befolkningens opfordring, endnu engang beslaglagt mere politisk magt. Tidligt på eftermiddagen den 31. Oktober 2014 blev det meddelt, at oberstløjtnant Isaac Adiz, næstkommanderende i præsidentens sikkerhedsstyrker RSP, en privat militi i Blaise Compaorés hær, er udnævnt til statsoverhoved og til at gennemføre en politisk overgangsproces.

Dette kup er i strid med befolkningen i Burkina Fasos og ungdommens ønsker, hvis hovedsagelige politiske erfaring begrænser sig til militærkup siden hæren trådte ind på den politiske scene med et første kup i januar 1966. Siden er vores land gradvist sunket ned i politisk vold, begrænsning af frihedsrettighederne og udplyndring fra Blaise Compaorés diktatoriske regime. Ungdommen er ikke gået på barrikaderne mod Compaoré-regimets undertrykkelse for at blive belønnet med et nyt kup.

Den folkelige opstand den 30. oktober 2014 er Burkina Fasos folks og dens ungdoms værk. Den politiske overgang skal derfor ledes af folket hen mod skabelsen af et styre, der inddrager alle sociale og politiske kræfter, der har deltaget i denne bevægelse og i det oprør, der i

årevis har stået på i Burkina Faso – især da sagen om Norbert Zongo.

RSP er en særlig undertrykkende militærenhed til beskyttelse af Compaoré-familien, der har spredt terror og ødelæggelse i mange familier og udgydt vort folks blod, inklusive den 30. oktober. 2014. Den kan ikke sikre en politisk overgang i Burkina Faso. Den skal simpelthen opløses.

Dette er grunden til, at ODJ

- på det kraftigste fordømmer det igangværende statskup

- appellerer til de politiske og sociale kræfter i vores land om at forene sig for at afvise denne afsporing

- opfordrer de unge til at mobilisere omkring det for at styrke kampen lige indtil vores dybeste forhåbninger er indfriet.

Leve ODJ! Leve Burkina Fasos modige og revolutionære ungdom!

Frem mod et frit og demokratisk Burkina Faso!

ODJ's landsledelse

Note: Norbert Zongo (Juli 1949 – 13. december 1998) var udgiver og redaktør af avisen l'Indépendant i Burkina fase. Han blev myrdet da hans avis begyndte at undersøge mordet på en chauffør, som havde arbejdet for præsident Blaise Compaorés bror.

Udtalelsen bragt på kpnet.dk d. 2.11.2014

Compaoré afsat: Hvad sker nu i Burkina Faso

Oversat fra La Forge Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF's blad og bragt på kpnet.dk 10.11.2014

Blaise Compaoré er i sine knap tre årtiers ledelse af Burkina Faso ikke vejet tilbage for nogen form for forbrydelse for at erobre magten eller for at bevare den: Kup, snigmord og røveri af landets rigdomme. Efter fire regeringsperioder på henholdsvis to gange syv og to gange fem år ville han ændre forfatningen for at kunne fastholde magten, også efter 2015. Men dette sidste forsøg blev hans skæbne, da en folkelig opstand den 31. oktober 2014 tvang ham til at træde tilbage.

I flere måneder havde revnerne i regimet været tydelige. Det parti der var ved magten – CDP - kollapsede. En del af de gamle ledere forlod den synkende skude, tidligere ministre gik over til "oppositionen", gjorde sig til talsmænd for forandring og tøvede ikke med at kalde gaden til hjælp.

Zéphirin Diabré, tidligere leder fra firmaet Areva (1) og selvudnævnt "oppositionsleder", og Roch Marc Christian Kabore, tidligere minister og formand for nationalforsamlingen marcherede i spidsen for titusinder af mennesker, der demonstrerede imod en ændring af artikel 37 i forfatningen. Deres opfordringer til 'ro' ved slutningen af den store demonstration den 28. oktober blev der ikke lyttet til.

I løbet af et par dage udviklede begivenhederne sig: En million mennesker gik på gaden i Ouagadougou den 28. oktober. Den følgende dag fulgte titusinder af demonstranter opfordringen fra CCVC (2) om

at fortsætte protesterne.

Chrysogne Zougmore, formand for MBDHP (3) erklærede:

"Kæmp, for dette regime er farligt ... Efter at regimet har myrdet Thomas Sankara, Dabo Boukari, Norbert Zongo, etc ... vil det ødelægge fremtiden for vores børn . men det planlagte bedrag er dømt til fiasko"

Burkinas presse noterede, at PCRV (Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti) var stærkt repræsenteret med klart synlige bannere med parolerne *'Frem mod en almindelig væbnet opstand! For en revolutionær provisorisk regering!'*

I de følgende dage fik mobiliseringen karakter af en folkelig opstand: Magtens symboler blev angrebet. I mange byer blev CDP's lokaler og fremtrædende regeringsmedlemmers boliger stormet. Det statslige TV's bygning blev besat, og nationalforsamlingen brændt ned... Den 31. oktober blev 'Nationens Plads', der nu altid er fyldt med folk, til Revolutionens Plads.

Blaise Compaoré var "fyret"!

En første sejr - efter et langt forarbejde

Dette er en storslået sejr for befolkningen i Burkina. I et land, hvor 60% af befolkningen er under 25 år, stod de unge i forreste frontlinje. De har aldrig kendt til andre statsledere end Compaoré-klanen og længtes efter at gøre op med den.

De var stadig børn i 1998, da mordet på den progressive journalist Norbert Zongo udløste den første større mobilisering af folket mod regimet, og den første større politiske krise i Compaorés tid opstod. Afsættelsen af Compaoré er resultatet af et langt arbejde med organisering af alle lag i samfundet, offentligt - og privatansatte, arbejdende i den uformelle sektor, bønder, studerende og gymnasieelever.

Den er et resultat af et vedvarende, og vedholdende arbejde og af den enhed, der er skabt mellem medlemmer af PCRV, Burkinas kvindeforbund Keybana og aktivister fra masseorganisationerne, hvor alle fronter deltog i mobiliseringen.

Det var de demokratiske og faglige organisationer og de revolutionære kræfter - og ikke oppositionen der gik med for kort tid siden og til allersidst - der reelt skabte denne første sejr.

Da Blaise Compaoré den 31. oktober havde abdiceret, forsøgte militæret at overtage ledelsen. Om eftermiddagen efter at kampene var ovre, der havde kostet 30 demonstranter livet, meddelte General Traoré, chef for hærens generalstab, at han ville overtage posten som statschef.

Demonstranterne afviste ham: *"Vi ønsker ikke en ny Blaise"*.

Om natten til den 1. november satte oberstløjtnant Isaac Yacouba Zida sig til sidst igennem. Indtil da havde han været leder af præsidentens sikkerhedsstyrke, og er en tæt allieret med general Diendéré, lederen af den særlige generalstab.

Zida forsikrede endnu engang den borgerlige opposition om, at han "ønskede at gennemføre en fredelig og demokratisk overgang i samarbejde med alle politiske partier og civile organisationer".

Han erklærede at: "den folkelige opstand desværre er blevet betalt med mange liv, mange sårede, med plyndringer og personlige tab. Den har vansiret vores byer og givet ridser i vores økonomiske struktur og landets sammenhængskraft". Han proklamerede, at han vil gøre alt "for at forhindre, at anarkiet skal udvikle sig".

Et slag for det 'fransk-afrikanske' system

Blaise Compaoré var en af støttepillerne i det såkaldte 'fransk-

afrikanske' system. I forhold til Elfenbenskysten, Mali og i Centralafrika, indenfor rammerne af Operation "Barkhane" (4) og i de internationale institutioner, har han altid været en af de vigtigste allierede og et instrument for fransk diplomati og for den franske hær.

Da det endelig gik op for Frankrig, at deres hest ikke ville holde meget længere, gik Hollande, der for alt i verden ville undgå en konfrontation med folket, så vidt, at han foreslog ham en stilling hos en international myndighed.

Men denne 'fredelige overgang', som hele striben af kandidater til at efterfølge Blaise og 'det internationale samfund', håbede på og bad til, blev ikke til virkelighed.

Den franske imperialisme og Francois Hollande, som ikke havde held med sine manøvrer, er vildt opsat på at forhindre bølgen af folkelig opstand i at sprede sig til andre lande i Vestafrika.

Den afrikanske ungdom har øret tæt til transistorradioen og følger interesserede og forhåbningsfulde begivenhederne i Burkina, og de kan kun inspirere!

Derfor bekymrer de øvrige 'venner af Frankrig' sig med rette, og ikke mindst Denis Sassou Nguesso i Congo Brazzaville, Boni Yayi i Benin og også Alassane Ouattara i Elfenbenskysten!

Da der skal afholdes præsidentvalg i alle 25 lande indenfor de næste to år, er alle imperialistiske magter berørt. De bliver aldrig trætte af at gentage deres beroligende udtalelser – heller ikke Obama.

Vores ansvar overfor befolkningen i Burkina Faso

Befolkningen i Burkina må gøre alt for at undgå at den første sejr ikke bliver frastjålet dem. Nu hvor Blaise er jaget ud af landet, må det gøre op med regimet. Alternativet ligger hverken i militærets hænder eller hos Compaorés tidligere medskyldige, men i den folkelige bevægelse.

Vi støtter vores kammerater i PCRV og deres program for bruddet med de nuværende institutioner, det politiske system og det økonomiske grundlag for den 4. republik og også bruddet med det imperialistiske herredømme i deres land.

Det er den eneste måde at tackle de demokratiske og sociale spørgsmål på, hvis løsning de unge og hele folket i Burkina stræber efter.

Som talsmanden for vores parti understregede under støttemanifestationerne i Paris, har vi her i Frankrig "et ansvar over for befolkningen i Burkina: nemlig at fordømme og bekæmpe ethvert forsøg fra den franske regerings side på at sabotere denne dybtgående bevægelse ". Denne solidaritet må vise sig gennem en styrkelse af fælles initiativer og de talrige forbindelser mellem fagforeninger, demokratiske organisationer, ungdoms- og kvindeorganisationer, der allerede eksisterer. Vi er så meget mere interesseret deri, fordi Compaorés og hans regerings fald er et slag mod dem, der påtvinger os en krise- og krigspolitik, som vi kæmper imod.

Noter

- (1) AREVA-koncernen er en fransk industrikoncern der beskæftiger sig med produktion og salg mm af atomkraftværker.
- (2) Coalition Nationale de Lutte contre la vie Chere, la fraude, l'impunité et pour les Libertés;
Den Nationale Koalition mod dyrtid, svindel, straffrihed og for borgerrettigheder.
- (3) Mouvement Burkinabé des Droits de l'Homme et Peuples: Bevægelsen for menneskerettigheder og rettigheder for befolkningen i Burkina Faso.
- (4) Operation "Barkhane" er en tidsubegrænset militær aktion mod "terrorisme" i Sahel. I alt 3.000 franske soldater er i aktion i fem lande i Vest- og Centralafrika.

Den folkelige opstand i Øvre Volta, kendt som Bukina Faso

Af Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR), 1.11. 2014

Øvre Volta, også kaldet Burkina Faso, oplever en revolutionær situation der ledte til en folkelig opstand torsdag den 30. oktober og fortrængte autokraten Blaise Compaoré om fredagen d. 31. oktober, på trods af hans beskidte manøvrer for at fastholde magten som præsident for den neokoloniale stat for enhver pris.

Med beslutsom vilje og politisk modenhed har vort folk i de forskellige regioner og folkets ungdom vundet en vigtig sejr ved at forhindre de forskellige konspirationer mod dem og ved deres heltmod overfor den barbariske undertrykkelse der kostede mange døde og sårede.

Denne historiske folkelige bevægelse spredte sig som en steppebrand gennem landet og blev vakt til live af de store demonstrationer, der blev organiseret af både den reaktionære borgerlige opposition og af 'Bevægelsen mod de høje leveomkostninger' (CCVC) tirsdag d. 28. oktober og onsdag d. 29. oktober.

Denne historiske bevægelse bekræfter til fulde, at når folket rejser sig, kan hverken undertrykkelse eller terror forhindre det fra at vinde.

Dette folkelige oprør finder sted som i forlængelse af, at de folkelige masser kom ind på den politiske scene med deres presserende krav – dvs. alle de som før i tiden tillod sig at blive undertrykt og udbyttet uden at protestere. De har lært at tage skæbnen i deres egne hænder ved at kæmpe kraftfuldt for at komme ud af den elendighed og dybe

nød, de har levet under i årtier, ikke mindst på grund af den neokoloniale udbytning under Blaise Compaorés regering i Den Fjerde Republik.

Der er ikke gået en eneste dag siden hungerrevolterne i 2008 uden at der har været protester fra de fattige bønder, arbejdere, funktionærer, fra de fattigste dele af befolkningen i byerne, arbejdere, lærlinge og studerende, småhandlende, håndværkere, og i særlig grad de unge som tvinges ud på det uformelle arbejdsmarked. Ikke en dag er der gået uden protester og nogle gange oprør for retten til et anstændigt liv, retfærdighed, frihed og reel forandring til gavn for folket.

Det der sker nu er det konkrete udtryk i praksis for skærpelsen af den revolutionære krise, der har rystet vores land siden mordet på journalisten Norbert Zongo og tre andre den 13. december 1998. Denne revolutionære krise har udviklet sig i forskellige stadier og har nu udviklet sig til et stadium, der ikke er set før med denne nye folkelige bevægelse i vores land.

Det har resulteret i massemobilisering gennem diverse demonstrationer og møder afholdt af både den reaktionære borgerlige opposition og af "Bevægelsen mod høje leveomkostninger" (CCVC) og fagforeningerne i juni og juli 2013 og gennem hele 2014. Den dybe krise førte til at det regerende parti CDP (Kongressen for Demokrati og Fremskridt) blev splittet og til omstruktureringen af den nationale politiske scene

Dette vil enten betyde en fundamental forandring til gavn for folket eller en reform af det hovedsagelige franske neokoloniale system og regime i vores land.

Adskillige bemærkelsesværdige fakta viser fiaskoen for autokraten Blaise Compaorés mafiaregime, som masserne har rettet deres vrede og kamp imod:

* Den totale miskredit og manglende funktionsdygtighed hos Republikken offentlige institutioner (regering, parlament, retsvæsen), der er blevet reduceret til instrumenter i hænderne på kaptajn Blaise Compaoré og hans mafiaklan ved magten, der har brugt og misbrugt dem, som det passer dem.

* Den åbenlyse tilbøjelighed til enevældig magt med et øget og aftalt samspil mellem erhvervslivet, de traditionelle ledere og religiøse autoriteter.

* En gradvist erosion af frihedsrettighederne under dække af bekæmpelse af organiseret kriminalitet, og medfølgende bortførelser, forsvindinger og summariske henrettelser uden retssag, og med en voksende fare for bandemord eller forklædte politiske mord.

* Den vedvarende straffrihed for blodige forbrydelser, som den demokratiske og revolutionære bevægelse har hevet frem i lyset,

* En socialøkonomisk situation, der er martret af korrupsion og straffrihed for økonomisk

* Det vedvarende problem med de høje priser, der har øget fattigdommen i brede folkelige sektorer

* En klar opblomstring af energien på den sociale front og en stadig voksende beslutsomhed hos masserne til at kæmpe for brød og frihed, som det er set ved utallige aktion og kampe, organiseret og ledt af vores parti.

Den folkelige opstand den 30. oktober er fuldt berettiget set i lyset af den samlede modning af den revolutionære krise i Burkina Faso. Men meget hurtigt vil det gå op for arbejderklassen og folket, at deres hårdt vandne resultater bliver truet og fordrejet af kupmagerklanerne i den neokoloniale hær, der har gennemført et reaktionært militærkup. Deres endelige mål er at kvæle den revolutionære proces, der finder sted, og redde det neokoloniale systems konkursbo. Den reaktionære borgerlige opposition opfordrer til forandring samtidig med at de fører forhandlinger med militærets generalstab om at danne

en "overgangsregering", der vil give dem en ny mulighed for at opnå neokolonial magt.

De imperialistiske magter (Frankrig, USA og EU) har travlt med at påtvinge en løsning, der vil bevare deres økonomiske og geostrategiske interesser i Burkina Faso og i den vestafrikanske region. De har den rolle for øje, som deres fhv. håndlanger Blaise Compaoré spillede, der sikrede deres militære tilstedeværelse i landet – nemlig som en strategisk platform for aggression og udbytning af folkene i regionen.

Men den folkelige bevægelse fastholder sin årvågenhed og viser sin vilje til at kæmpe for ikke at 'blive frarøvet deres sejr'. Den Revolutionære Demokratiske Bevægelse, der ledes af partiet, er i denne komplekse situation modstander af militærkuppet og opfordrer folkemasserne til at kæmpe for at uddybe den revolutionære proces.

PCRV opfordrer arbejderklassen, folket og ungdommen til at styrke deres kamporganisationer, ikke mindst Bevægelsen mod høje leveomkostninger (CCVC) og sammen med dem organisere en revolutionær omvæltning af det neokoloniale regime og i dets sted indsætte en Provisorisk Revolutionær Regering og en grundlovgivende forsamling for at opbygge en moderne demokratisk Republik.

PCRV opfordrer til international solidaritet over for undertrykkelsen af den demokratiske og revolutionære bevægelse og indblandingen fra imperialistmagterne i vores land.

Brød og frihed til folket

Længe Leve den proletariske internationalisme

Afrika går svanger med demokratiske, anti-imperialistiske, antireaktionære og anti-bureaukratiske revolutioner

Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRV),

Bidrag til '20 års enhed og kamp for revolution og socialisme' – jubilæums- og særnummer af 'Unity & Struggle', Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partiers verdensdækkende tidsskrift (Nr. 28, september 2014)

Det afrikanske kontinent - der er genstand for grådighed og står centralt placeret i imperialisternes indbyrdes rivalisering i en tid med krise i det imperialistiske system og imperialistmagternes kamp for at genopdele verden i nye indflydelsessfærer - befinder sig i et voldsomt politisk stormvejr, der er karakteriseret ved følgende:

I mange dele af kontinentet (i vest, i øst og i det sydlige Afrika, etc) er staterne, der er rystet af krisen i det kapitalistisk- imperialistiske system, meget skrøbelige og ude af stand til at opfylde befolkningens forhåbninger og krav til tilværelsen. De befinder sig i en tilstand af håbløs fattigdom og elendighed.

De despotiske og undertrykkende regimer, der er påtvunget landene i kraft af militærkup, valgsvindel og gennem reaktionære borgerkrige, påfører befolkningerne en social orden, der lider under mangel på de simpleste former for demokratiske rettigheder.

De reaktionære væbnede konflikter og volden øges overalt i de forskellige lande og regioner i Afrika (Elfenbenskysten, Mali,

Mauritanien, Niger, Senegal, Den Centralafrikanske Republik (CAR) Guinea-Bissau, Sudan, Den Demokratiske Republik Congo etc.).

Kampen mellem de imperialistiske magter (USA, Frankrig, Storbritannien, Tyskland etc.) og mellem disse og nye imperialistmagter som Kina og stormagter som Indien, Brasilien og Tyrkiet, handler om at opnå kontrol over områder i kampen om nyopdeling af verden. Disse rivaliseringer er også en del af kampen om markeder og udplyndring af de enorme mineral- og landbrugsressourcer der findes i Afrika (olie, uran, kobber, sjældne metaller som coltan (*Note 1*), kaffe, kakao etc.)

Udviklingen af de afrikanske folks kamp – særligt ungdommens – gennem sociale opstande og folkelige massebevægelser, udtrykker tydeligt folkenes krav om demokrati og sociale rettigheder. Disse kampe retter sig trods forskelle fra land til land først og fremmest mod:

- Det strukturelle tilpasningsprogram (SAP) der er påtvunget dem af de imperialistiske magter og de internationale finansielle institutioner - Den Internationale Valutafond (IMF), Verdensbanken og Verdenshandelsorganisationen (WTO).

- De neo-koloniale, bureaukratiske, reaktionære og undertrykkende regimer (både civilt og militært) og deres undertrykkelsesinstrumenter, de fascistiske partier tilknyttet militær og sikkerhedstjenesterne og uretsstaterne.

Denne bevægelse fortjener vores særlige opmærksomhed så vi kan drage nogle konklusioner på basis af marxistisk-leninistiske principper og fremme den afrikanske arbejderklassen og folkenes kampe med perspektiverne for national og social frigørelse.

1) Udviklingen og de grundlæggende træk ved de afrikanske folks bevægelse for politisk, økonomisk og social frigørelse

a) De afrikanske folks politiske, økonomiske og sociale krav har følgende hovedpunkter:

- Politisk frihed og en ægte demokratisk stat, der kan bane vejen for en fuldstændig opfyldelse af individuelle og kollektive frihedsrettigheder og sociale fremskridt
- Ytringsfrihed, forsamlingsfrihed og retten til at danne politiske partier i et reelt flerpartisystem
- Retten til selvbestemmelse, til frit at vælge det politiske og økonomiske system, afvisning af imperialistisk militær aggression og intervention, afvisning af opkøbet af arvesølvet og de fælles værdier som en følge af privatiseringen, som er dikteret af IMF og Verdensbanken.
- Arbejde til alle, adgang til sundhedsvæsen, ordentlige boliger til alle, adgang til uddannelse og udryddelse af analfabetisme, et selvforsynende fødevarer-system

b) Bevægelsen for politisk og social frigørelse er af en meget omfattende karakter: Millioner af mænd, kvinder og unge vågner til politisk liv og tager aktivt og med stor beslutsomhed kampen op for at få indfriet deres legitime krav. I mange lande har der været store folkelige demonstrationer mod de høje leveomkostninger, mod korruption, svindel og straffritagelse for politiske og økonomiske forbrydelser (forsamlinger på markedspladser og andre former for møder har udviklet sig til blodige sammenstød med militæret) og der har været økonomiske og politiske strejker. Nogle af disse bevægelser har fået karakter af opstande (Benin, Togo, Burkina Faso,

Den Demokratiske Republik Congo, Madagascar, Sydafrika etc).

c) De afrikanske folks nuværende bevægelse for politisk og social frigørelse sætter sig op imod det neokoloniale system, hvor det korrupte bourgeoisie, der er ved magten, vakler mellem usikkerhed og uduelighed. I dag er den demokratiske, antiimperialistiske, antireaktionære og antibureaukratiske revolution sat på dagsorden for fremtiden som alternativ til den nuværende situation for at opnå en social orden baseret på udfoldelsen af folkernes fulde potentiale, materielt såvel som intellektuelt, kulturelt og åndeligt.

d) Det der karakteriserer denne bevægelse er mangelen på den subjektive faktor for revolution. Heraf kommer dens begrænsninger, dens politiske og organisatoriske svagheder, der gør, at folkene ofte, selv i revolutionære situationer, er ude af stand til at omsætte bevægelsen til en egentlig revolution. Denne politiske, ideologiske og organisatoriske svaghed giver plads til manøvrer fra de imperialistiske magter og deres afrikanske allieredes side hvilket gør det muligt for dem at komme til kræfter eller likvidere de bevægelser, der bærer arbejderklassens og folkernes håb.

Kampen for de afrikanske folks frigørelse bekræfter i bred forstand marxismen-leninismens fundamentale teser og retter opmærksomheden mod følgende punkter:

- De reaktionære borgerlige ideer og de reformistiske teorier af enhver slags om, at det er umuligt at gennemføre revolutionen, bliver slået tilbage af den konkrete kamp, der føres af folkemasserne, som kræver en ny, progressiv social orden, der ville afskaffe den neokoloniale orden, hvis tid er løbet ud. Også kapitulationsteoriene om "imperialismens almagt, som er uovervindelig, og som folkene må bøje sig for" er overvundet.

I den konkrete kamp giver de afrikanske folk bevis på beslutsomhed og heltemod mod de neokoloniale regimer (som i Niger, Mali, Burkina Faso, Benin, Senegal, Nigeria etc.) som bringer imperialisterne og deres allierede ud i opløsning og forvirring.

- Revolutionen i Tunesien og Ægypten, der har væltet diktatorerne Ben Ali og Mubarak, er gode eksempler på folkenes modstand og kamp. Alle dette vidner om det faktum at imperialisternes muligheder mindskes, og at de befinder sig i tilbagegang. På den anden side er arbejderklassens og folkenes muligheder til stadighed i fremgang.

De forsøg, som imperialisterne og deres afrikanske allierede gennemfører for at genvinde deres styrke eller likvidere folkenes frigørelsesbevægelse, viser tydeligt at:

Den antiimperialistiske bevægelse må for at blive konsekvent også være en kamp mod de klasser og lag, der er allieret med imperialismen. Det betyder, at det også er en klassekamp.

- Den demokratiske, antireaktionære og antibureaukratiske revolution, der er højst relevant i Afrika, må have overgangen fra kapitalisme til socialisme som perspektiv. Det er det grundlæggende spørgsmål i vores tid - imperialismens og de proletariske revolutioners æra
- Konfronteret med udviklingen af de folkelige kampe udløser imperialisterne og deres afrikanske allierede grusom og reaktionær vold mod folkene (politiske henrettelser, angreb på fredelige demonstrationer, arrestationer og barbarisk tortur af frihedskæmpere, brutale interventioner fra udenlandske militærmagter for at genoprette den koloniale orden etc). Ved

at drage lære af imperialisternes og deres allieredes optræden erkender masserne i endnu højere grad nødvendigheden af revolutionær vold og på enestående vis praktiserer de i stadig voksende omfang kampformer af stadig mere opstandslignende karakter.

- Med socialismens midlertidige nederlag internationalt og den deraf følgende ebbe i den revolutionære bevægelse verden over var det reaktionære bourgeoisie, opportunisterne og reformister af enhver slags hurtige til at proklamere kommunismens endeligt. Også de dertil knyttede ideologier som 'klassesamarbejde', 'nødvendigheden national forsoning', 'tolerance og tilgivelse' etc. Den nuværende situation stempler disse mantra som løgne. Livet selv viser med stadig større tydelighed, at disse prædikener udspringer af et vældigt pres fra imperialismen og bourgeoisiet, der søger tilflugt i udsigtsløs reformering af det kapitalistiske system, hvis forbrydelser og grumhed er afskyelige. I den nuværende situation i Afrika forsøger reformismen at forsvare kolonialismen og at undgå en revolutionær løsning på den krise, der fejer hen over kontinentet.

II) Hvad er løsningen på den dybe krise, der fejer hen over det afrikanske kontinent?

Stillet overfor krisen er imperialisterne og deres afrikanske allierede i defensiven, mens de søger en borgerlig-kapitalistisk løsning, der tillader dem at redde og underbygge grundlaget for kapitalismen og den neokoloniale udbytning og undertrykkelse i de forskellige lande. For at kunne gøre dette gennemfører de politiske og økonomiske reformer, særligt Den strukturelle Tilpasningsplan gennem IMF og

Verdensbanken. Dette er liberalistiske økonomiske og politiske reformer, hvis formål er at stimulere en bestemt udvikling af kapitalismen i de afrikanske lande gennem at integrere dem i det verdenskapistiske system. Det skal gøres ved at erstatte grundlaget for den koloniale økonomi i disse lande med et neokolonialt system.

Dette vil konkret betyde følgende:

- Styrkelse den sociale og politiske basis for neokolonialismen ved at forny udviklingen af det lokale bourgeoisie. På denne måde vil bourgeoisie blive mere bevidst om sin rolle som forsvarer af det kapitalistiske system og mere effektive i deres forvaltning af de neokoloniale interesser. Det er, hvad der i virkeligheden ligger bag Det Strukturelle Tilpasningsprogram (SAP) og alle tiltagene med økonomisk, finansiel og politisk omorganisering. Alligevel er gennemførelsen af disse programmer ikke forløbet stille og roligt eller uden problemer. Tværtimod:
- De skærper modsætninger mellem imperialisterne, der antager en særlig karakter eftersom de forløber på samme tid som kampen for imperialismens genopdeling af verden og Afrika, og tager de deraf følgende forandringer og rivaliseringer indenfor det imperialistiske system i betragtning.
- Klassekampen i de forskellige lande skærpes og bliver mere kompleks, hvad der nogen gange forvirrer arbejderklassen og folkene, som ikke er tilstrækkeligt organiseret og ikke fuldt bevidste om, hvad der er på spil.
- De fremhæver behovet hos imperialisterne og deres afrikanske allierede for en åben undertrykkelse af arbejderklassen og folkene, og de inddrager også defensive,

taktiske politikker i retning af at aflede de folkelige bevægelser i reformistisk retning. Dette viser imperialismens og dens lokale allieredes manglende evne til at møde de afrikanske folks mest basale krav; det viser også, at forsvarerne af den neokoloniale orden har et vist manøvrerum til at forhale revolutionens sejr gennem at aflede og undertrykke den revolutionære bevægelse i dette eller hint land - som situationen ser ud på nuværende tidspunkt.

Af alle disse grunde er skabelsen eller styrkelsen af marxistisk-leninistiske partier i Afrika en bydende nødvendighed. Partierne må rejse den revolutionære fane for national selvstændighed og social frigørelse.

Dette er en afgørende opgave i den aktuelle periode af akut krise i kapitalismen og imperialismen, for uden et ægte kommunistisk parti er arbejderklassen som en hær uden generalstab og kan ikke drømme om at vælte imperialismen og tage magten.

Dette er en del af Lenins lære:

“...vi er nu nået til spørgsmålet om den revolutionære krise som grundlaget for vores revolutionære aktion [...] Der eksisterer ikke noget, der kan kaldes en absolut håbløs situation. Bourgeoisiet opfører sig som utilslørede røvere, der har tabt hovederne; de begår den ene dumhed efter den anden og skærper situationen og fremskynder deres egen undergang. Alt dette er sandt. Men ingen kan 'bevise', at det er fuldstændigt umuligt for dem at pacificere et indretal af de udbyttede med nogle ubetydelige ofre. At på den anden side forsøge at 'bevise', at der 'absolut' ikke findes en udvej af situationen ville være totalt pedanteri eller en leg med begreber og slogans. Kun praksis kan tjene som et egentligt 'bevis' i dette og lignende spørgsmål. Over hele verden oplever borgerskabets system en kolossal revolutionær krise. De revolutionære partier må nu 'bevise' i praksis, at de har tilstrækkelig forståelse og organisation, kontakt med

de udbyttede masser og beslutsomhed og evne til at udnytte krisen til en succesfuld og sejrende revolution” 2)

Den revolutionære kamp i Afrika bygger, som den gør over hele verden, på en korrekt forståelse og praktisering af proletarisk internationalisme.

Proletarisk internationalisme er enhed i tanke og handling hos arbejderklassen i det enkelte land og hos verdensproletariatet som helhed i dets kamp for at afskaffe det kapitalistiske system gennem revolutionær vold; at knuse grundlaget for borgerskabets magt, at overtage produktionsmidlerne, at bygge Verdensrepublikken af sovjetter. Proletarisk internationalisme er et af de mest magtfulde våben for revolutionen og opbygningen af kommunismen, og det er en uomgængelig betingelse at sikre det.

Den verdensomspændende og mange facetterede støtte til Afrikas arbejderklasse og folks kamp fra Frankrig og fra hele verden er nu mere end nogensinde sat på dagsordenen.

Vi må bidrage til udviklingen af marxistisk-leninistiske partier og organisationer på det afrikanske kontinent. Vi må hjælpe til at styrke Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, der i dag er et kompas og et yderst nyttigt redskab for den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses enhed, for den revolutionære kamp fra Afrikas og alle verdens folk for national og social frigørelse.

Længe leve det afrikanske folks kamp for dets nationale og sociale frigørelse!

Længe leve den proletariske internationalisme!

Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti

Noter:

1)Coltan er et mineral der er af strategisk højteknologisk betydning. Den Demokratiske Republik Congo besidder 80 % af verdens beholdning af dette mineral, der anses for at være en ikke-erstatbar ressource og for hvis besiddelse republikken har været i krig siden 1998.

2)Kommunistisk Internationales 2. kongres: "Rapport om den internationale situation og den kommunistiske internationales grundlæggende opgaver" 19. juli 1920.

Oversat fra

BURKINA FASO: Revolutionary Communist Party of Volta (PCRV)
Africa is pregnant with democratic, anti-imperialist, anti-reactionary
and anti-bureaucratic revolution

<http://www.revolutionarydemocracy.org/icmlpo/US28/burkina.htm>

Den revolutionære udvikling i Burkina Faso

Resolution fra Den Internationale Konference af Marxistisk-leninistiske Partier og Organisationers møde april 2000.

Ligesom verden, og særligt Afrika, gennemgår også Burkina Faso en mangesidet strukturel krise (en økonomisk, politisk, institutionel, social og moralsk krise). Det gemene, horrible mord, begået af myndighederne i Den Fjerde Republik, på den progressive journalist Norbert Zongo og hans tre kammerater d. 13. december 1998 i Sapouy (ca. 100 km fra hovedstaden Ouagadougou) har været ét af beviserne på denne krise. Det har også været startskuddet til en omfattende kæmpe massebevægelse (Bevægelsen "Nok er nok") imod straffrihed og for erobring af politisk frihed. Under ledelse af Sammenslutningen af Demokratiske Masseorganisationer og Politiske Partier (CODMPP) har den gennemrystet landet i mere end 16 måneder. Sammenslutningens platform repræsenterer det burkinske folks demokratiske forhåbninger og dets håb om kvalitative politiske forandringer.

Over for denne mægtige folkelige bevægelse uden fortilfælde i landets historie, som udtrykker en frelsende, national og patriotisk kraft, bruger Den Fjerde Republik (med Blaise Compaorés mafiaklan og dens regeringsparti, Kongressen for Demokrati og Fremskridt (CDP), i spidsen), støttet af især den franske imperialisme, alle midler for at undertrykke det burkinske folks retmæssige forhåbninger. Den fremturer med en barbarisk undertrykkelse af ledere og aktivister fra CODMPP og af hele folket: arrestationer, tortur, mord, mordtrusler, administrative sanktioner, beskydning af demonstrationer, uretfærdige retsprocesser, fascistiske militser osv.

På samme tid, med forhaling og gemene politiske manøvrer (skabelsen af utallige skinkommissioner, hvor arbejderne opsplittes, utilladelig pression på retsvæsenet, grove sanktioner over for demokrater,

revolutionære og kommunister osv.), forsøger den at vinde tid, at opsplitte folket og lede den folkelige bevægelse på vildspor for at likvidere den.

På trods af denne virkelighed mobiliserer folket sig yderligere, det vinder bevidsthed, organiserer sig bedre og styrker sin beslutsomhed og vilje til at gennemføre sine retfærdige krav. Det støtter CODMPP, som mere og mere viser sig som landets virkelige repræsentant. Dette har den politiske konsekvens, at kløften mellem regeringen og de regerede uddybes i Burkina Faso, hvor begivenhederne viser tegn på en revolutionær situation. Alt dette tyder på, at Burkina Faso er moden til revolution.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer fordømmer den reaktionære, fascistoide og statsløse magt, Den Fjerde Republik, som har omdannet den neokoloniale, burkinske stat til en mafia- og lejestat, fordømmer imperialismens, særligt den franskes, manøvrer, som har til formål at forhindre det burkinske folks frigørelse og herved fortsætte dens herredømme, støtter beslutsomt det burkinske folks befrielseskamp, hilser den afgørende rolle, som Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR) spiller i det burkinske folks øjeblikkelige kamp.

Den støtter fast dets anstrengelser for at oprette en provisorisk revolutionær regering, indkaldelse af en konstituerende nationalforsamling for at realisere den folkedemokratiske revolution, appellerer til alle marxistisk-leninistiske partier og organisationer om at yde deres internationalistiske støtte til det burkinske folk og PCR i deres kamp for en folkedemokratisk regering i Burkina Faso.

Solidaritet med den demokratiske og revolutionære bevægelse i Burkina Faso

Resolution fra IKMLPO, Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Mexico, september 2001

Øvre Volta, kaldet Burkina Faso, et neokolonialt, tilbagestående landbrugsland behersket af imperialismen, helt konkret den franske, har siden december 1998, som konsekvens af mordet på journalist Norbert Zongo og tre af hans kammerater, befundet sig i en revolutionær krise.

I nu mere end to år har arbejderklassen og folket efter opfordring fra Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR/V) og Sammenslutningen af Demokratiske Masseorganisationer og Politiske Partier (CODMPP) været på gaderne i alle dele af landet. Gennem forskellige manifestationer (offentlige møder, demonstrationer, gadekampe osv.) i folkebevægelsen "Nok er nok" har de vist deres stærke vrede og tørst efter retfærdighed og frihed.

Bevægelsen har opnået en større bredde med tilslutningen af nye sociale lag (folkelige lag i byerne, bønderne osv.), og den har radikaliseret sig på trods af den voldsomme undertrykkelse iværksat af kaptajn Blaise Compaorés mafiøse og kriminelle Fjerde Republik (belejringsstilstand, forsamlings- og demonstrationsforbud, arrestationer, skud mod demonstranter, organisering af fascistiske militser osv.). I denne kontekst udfører PCR/V et utrætteligt mobiliserings- og organisationsarbejde for at ska-

be betingelserne for den revolutionære kamp, som gennem et væbnet oprør kan vælte regimet i Den Fjerde Republik.

På grund af fiaskoen for deres plan for at komme ud af krisen forbereder den franske imperialisme og dens allierede en reaktionær borgerkrig mod folket (bevæbning af fascistiske militser osv.). På samme tid gennemføres efter diktat fra IMF og efter dennes barbariske strukturtilpasningsprogrammer antifolkelige og antisociale tiltag vendt mod arbejderklassen og folket.

Barbarisk privatisering og lukning af virksomheder har sendt tusinder af arbejdere på gaden uden arbejde og nogen som helst indkomst. De brede masser, som lever i fattigdom, rammes af udelukkelse fra samfundet, uden adgang til hverken uddannelse eller sundhed. Mere end 50 pct. af befolkningen lever under den officielle fattigdomsgrænse.

De folkelige protestbevægelser vokser og uddybes. Den revolutionære krise modnes og kan resultere i en revolutionær situation. I denne situation forbereder den folkelige og demokratiske bevægelse, ledt af PCRV, sig på kampe med større rækkevidde og med målet at styrte det mafiøse, kriminelle regime i Den Fjerde Republik ved gennemførelsen af en national, folkedemokratisk revolution og dannelsen af en provisorisk revolutionær regering samt indkaldelsen af en konstituerende nationalforsamling.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer fordømmer planerne og komplotterne hos den franske imperialisme og dens allierede for at likvidere den demokratiske og revolutionære bevægelses kampe. Vores konference erklærer ligeledes sin solidaritet med de folkelige kampe mod de økonomiske og blodige forbrydelser, som ustraffet begås.

Krigen i Elfenbenskysten og dens konsekvenser

Udtalelse fra Den Fjerde Konference mellem Afrikas Kommunistiske Partier i Cotonou, Benin, marts 2003.

Elfenbenskysten har siden den 19. september 2002 befundet sig i en tilstand med reaktionær borgerkrig. Det er uden tvivl den alvorligste krise, som arbejderklassen og folkene i Elfenbenskysten og i landene omkring har været i siden disse landes formelle selvstændighed i 1960.

Hvad er motiverne for krigen, og hvad er dens dybereliggende årsager?

Hvilke aktører og konsekvenser har krigen?

Elfenbenskysten er en fransk nykoloni, der opnåede formel uafhængighed i 1960. Ligesom mange af de andre lande, som Frankrig koloniserede, blev kolonialismens afslutning i Elfenbenskysten også starten på den franske nykolonialisme, en ny form for imperialistisk overherredømme.

Fra 1960 til 1990 blev denne franske nykoloni regeret af statspartiet PDCI-RDA (Elfenbenskystens Demokratiske Parti-Afrikansk Demokratiske Samling, o.a.) med autokraten Houphouët-Boigny i spidsen.

Krisen i det nykoloniale system, som siden 1980 har præget Elfenbenskysten som følge af den økonomiske krise og de folkelige mas-

sers heroiske kamp for frihed og brød, førte i 1990 til en svækkelse af autokratiets fundament og dets eneste parti, PDCI-RDA.

Af denne delvise sejr til de folkelige masser blev en række politiske partier og masseorganisationer født (*bl.a. det marxistisk-leninistiske Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRCI), der blev stiftet i 1990, o.a.*). Med hensyn til disse politiske partier er man nødt til at nævne dem, der repræsenterer middelklassen, som gennem lang tid var blevet undertrykt af PDCI-RDA og udelukket fra magten.

Disse partier, FPI (*Elfenbenskystens Folkefront, o.a.*) PIT (*Elfenbenskystens Arbejderparti, o.a.*) USD (*Unionen af Socialdemokrater, o.a.*) m.fl., konkurrerer med hensyn til program, taler og praksis med PDCI (*Elfenbenskystens Demokratiske Parti, o.a.*) om at være lakajer for den internationale imperialisme, særligt den franske imperialisme.

Efter Houphouët-Boigny's død (*i 1993, o.a.*) og som følge af interne spændinger blev PDCI-RDA spaltet i to, Alassane Ouattaras RDR (*Republikansk Samling, o.a.*) og Konan Bédiés PDCI. Disse to "houphouëtiske" partier og de småborgerlige partier vil kæmpe en nådesløs kamp for den nykoloniale magt og endda gå så langt som til at bringe den nødvendige politiske stabilitet for sikringen af deres imperialistiske herrers interesser i fare.

De borgerlige partier har i deres indbyrdes kamp brugt forskellige metoder: religionskrig, oppiskning af racehad, chauvinisme, fremmedhad, antidemokratisk lovgivning, voldsom undertrykkelse osv. Denne skånselsløse kamp har antaget forskellige former: aktiv boykot af valget i 1995, forsøg på statskup, statskup i 1999 osv.

Disse konfrontationer mellem de borgerlige fraktioner udtrykker den franske imperialismes klare fiasko i forhold til at opnå enhed mellem sine lakajer og har ført til den aktuelle krig.

Derfor: Det afgørende motiv i denne krig er at sikre franske interesser i Elfenbenskysten og det vestlige Afrika.

De dybereliggende årsager kan opsummeres på følgende måde:

- Den franske imperialismes intervention for at indsætte velvillige lakajer, der kan sikre det nødvendige politiske miljø for den imperialistiske udplyndring, og for at forsvare sine interesseområder i Vestafrika over for især den amerikanske imperialisme.

- På hinanden følgende borgerlige regeringers antidemokratiske, chauvinistiske og xenofobiske politik; nådesløs kamp for magten mellem forskellige borgerlige fraktioner.

- Indblanding fra nykolonialistiske magter under ledelse af Blaise Compaoré (*præsident i Burkina Faso, o.a.*) og Charles Taylor (*præsident i Liberia, o.a.*), der virker for den franske imperialisme og for deres egne interesser ved politisk, logistisk og militært at yde hjælp til bestemte væbnede grupper i Elfenbenskysten.

Denne reaktionære krig stiller regeringspartiet FPI og dets allierede i "Fædrelandsfronten" over for rebellerne, MPCJ (*Elfenbenskystens Patriotiske Bevægelse, o.a.*), MPIGO (*Det Store Vests Ivorianske Folkebevægelse, o.a.*) og MJP (*Bevægelsen for Retfærdighed og Fred, o.a.*), og RDR.

Krigen er en fortsættelse af den reaktionære politik, som de forskellige borgerlige fraktioner og deres herre, den franske imperialisme, har ført. Det er en reaktionær krig, fordi den ikke er massernes værk for deres frigørelse. Den står i modsætning til deres håb og interesser.

Denne reaktionære borgerkrig har nogle umiddelbare politiske konse-

kvenser:

- Forstærkelse af imperialismens herredømme med Linas-Marcoussis-aftalen og FN-resolution 1464, der omdanner Elfenbenskysten fra en fransk nykoloni til et FN-protectorat, som er overdraget til Frankrig.

- Fascisering af det nykoloniale regime i Elfenbenskysten.

- Risiko for voksende nationalistiske, chauvinistiske og xenofobiske strømninger i Elfenbenskysten og Burkina Faso. Fare for internationalisering af krigen.

Krigens økonomiske og sociale konsekvenser er tragiske:

- Katastrofe for økonomierne i regionen, specielt i Elfenbenskysten og dets nabolande, Burkina Faso, Mali og Niger.

- Risiko for en ny devaluering af CFA-francen (*i 1994 devalueredes CFA-francen, der er valutaen i Elfenbenskysten og 13 andre vest- og centralafrikanske lande, med 100 % i forhold til den franske franc, o.a.*).

- Risiko for en humanitær katastrofe, der rammer befolkningerne i regionen (folkeforflytninger, flygtningestrømme, epidemier, sult osv.).

- Massive krænkelser af menneskerettighederne (kollektive massakrer, benhuse, pogromer, politiske mord osv.).

I forhold til denne ødelæggende, reaktionære krig erklærer de underskrivende kommunistiske partier, at de:

- Fordømmer den reaktionære borgerkrig i Elfenbenskysten og kræver dens øjeblikkelige og betingelsesløse ophør.

- Fordømmer den internationale imperialisme, særligt den franske, og kræver de franske og andre udenlandske troppers tilbagetrækning fra den franske militærbase.

- Fordømmer indblandingen fra Blaise Compaoré og Charles Taylor og kræver tilbagetrækning af deres lejesoldater og stop for deres hjælp til de væbnede oprørsgrupper i Elfenbenskysten.

- Fordømmer FPI's antidemokratiske, frihedsdræbende og chauvinistiske politik, en politik, der fremmer krigen.

Afrikas kommunistiske partier opfordrer arbejderklassen og folkene i hvert enkelt land i Vestafrika til:

- At kæmpe for folkelig suverænitæt, frihed og ægte uafhængighed.

- At udvikle solidaritet og venskab mellem folkene.

- At forbinde deres kamp mod den reaktionære borgerkrig med kampen for revolutionen og socialismen.

De opfordrer arbejderklassen og folkene i verden til at støtte den kamp, som arbejderne og folkene i Vestafrika fører imod denne reaktionære borgerkrig.

Cotonou, marts 2003

Benins Kommunistiske Parti (PCB)

Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRCI)

Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCRV)*

Oversat af Michael Jensen fra "Déclaration sur la guerre en Côte d'Ivoire et ses implications", La Forge, april 2003. La Forge er organ for Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF).

*Øvre Volta er det tidligere navn for Burkina Faso. Navneændringen fandt sted i 1984.

Kommunistisk Politik 9, 2003

Netavisen 24. april 2003

Hungerrevolterne er her igen

Kommunistisk Politik 8, 2008

Hungerrevolte: Hosni Mubarak rives ned i Ægypten

De enorme prisstigninger på fødevarer (i gennemsnit 40 % siden midten af 2007) og på energi (især olie og benzin) har udløst stormbølger af protester på de fattige kontinenter. Adskillige demonstrationer er blevet dræbt i sammenstød med politi.

Hungerrevolterne er her igen - som man har kendt dem i den europæiske historie mellem 1650 og 1850, og igen under de store kriser i 1920'erne og 30'erne. De er børn af imperialismen og nyliberalismen, der forgylder et fåtal af rige, og dømmer de brede masser til liv i endeløs elendighed.

Verdens fattige sulter, og de befinder sig i en stadig mere desperat situation. Når folk, der skal leve for 1 eller 2 dollars om dagen (og det er en meget stor del af klodens befolkning) og som i forvejen betaler hen ved 80 % af deres midler for mad, nu skal betale næ-

sten det dobbelte, bliver nøden uudholdelig.

I Haiti har sultne demonstranter angrebet en FN-militærbase og den amerikansk indsatte Rene Prevals præsidentpalads under råbene *'Vi er sultne! Præsidenten må gå af!'*. Haiti blev for nogle år siden besat af amerikanske, franske og andre tropper. Her er mindst fem mennesker blevet dræbt af politiet, der også har brugt tåregas og knipler mod de sultne.

I Ægypten kræver rasende masser den amerikanske præsidentlækaj Hosni Mubaraks afgang. Her er priserne steget med 50 % siden januar, og selv regeringsansatte har deltaget i demonstrationer og protester. Indenrigsministeriet har advaret mod strejker og manifestationer: *'Ethvert forsøg på at demonstrere vil blive mødt med øjeblikkelige og faste modforholdsregler.'*

Der har ligeledes været protester og uroligheder i Burkina Faso (hvor en landsdækkende generalstrejke mod fødevareprisernes himmelflugt startede den 8. april) Cambodja, Cameroun (hvor fyrrer døde under mad-opstande i februar) Indonesien, Elfenbenskysten, Filippinerne, Mauretanien, Mozambique og Senegal og mange andre steder. Listen udvides dagligt.

Lederen af FNs Verdens Fødevareprogram har advaret om, at prisstigningerne kan føre til social uro i mange områder og sprede sig yderligere.

- *Vi ser at sulten er ved at få et nyt ansigt. Selv hvor der ligger madvarer på hylderne, er der nu flere og flere mennesker, som simpelthen ikke har råd,* sagde direktøren Josette Sheeran i en udtalelse. Men det er ikke noget nyt: Det er en beskrivelse af den kapitalistiske 'overproduktionskrise': Der er varer nok, men folk har ikke råd til at købe dem.

FNs vicegeneralsekretær for humanitære anliggender John Hol-

mes erklærede:

- *Konsekvenserne (af fødevarekrisen) for sikkerheden må heller ikke undervurderes, nu hvor der allerede foreligger beretninger om hungeroptøjer over hele kloden.*

33 lande skal være særligt udsatte, især de fattige lande, der ikke er i stand til at brødføde sig selv, men må importere fødevarer. Mange steder ligger inflationen på mange hundrede procent.

Hungerprotest:

Elfenbenskysten

For at dæmpe virkningerne af krisen har nogle regeringer ophævet madmomsen og i nogle tilfælde øget tilskud til basisvarer. Den nyliberale politik har systematisk undergravet landenes evne til selvforsyning og gjort dem mere afhængige af import af fødevarer og energi. En strategi for selvforsyning, som imperialismen ikke tillader, er ubetinget nødvendig for disse lande.

De basale fødevarer som ris og kornprodukter er bogstavelig talt grundstofferne i den globale fødekæde. De er afgørende for mennesker og dyr. Stigende priser lader sulten gnave i de fattige, og forhindrer fattige bønder i at købe foderstoffer til deres dyr. Forbundet med olie- og energiprisernes himmelflugt (som delvis skyldes dollarens fald i værdi som følge af den amerikanske krigspolitik) og med miljøkrisen (hvor den globale opvarmning har medført tørke og misvækst i mange udsatte lande) er der skabt en

eksplosiv cocktail, der vil accelerere i nye kriser og enorm social uro.

I første omgang kræver de sultende masser simpelthen mad og deres regerings afgang, fordi de ikke får stoppet krisen. Protesterne ser allerede ud til at ville overgå de såkaldte Verdensbank-optøjer - den store bølge af protester mod Verdensbankens diktat om nedskæringer i de sociale budgetter i slutningen af 70erne – der ramte over fyre lande.

Det er med god grund, FN advarer mod social uro, mod revolution. Fødevarekrisen understreger nødvendigheden af at gøre op med det kapitalistiske og imperialistiske system, dets krige og dets globale nød.

Netavisen 9. april 2008

Udtalelse om situationen i den vestafrikanske region og i Mali

Resolution fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (IKMLPO)

Tunis november 2012

Siden år 2010 er Region Vestsahara og særligt Sahel-Sahara-zonen kendetegnet ved indblanding og militærinvasjoner fra imperialistmagternes side. Årsagerne til denne indblanding er

- geostrategiske og militærpolitiske, og skal ses i sammenhæng med kampen om nyopdelingen af verden og det afrikanske kontinent

- økonomiske (adgang til olie fra Guinea-bugten og Elfenbenskysten, til Nigers uran og de ædelmetaller, der findes i området, til solenergi, kakao, kaffe...)

- de angloamerikanske imperialisters (USA, UK) og de franske imperialisters kamp for at imødegå indtrængningen af nye aktører som Kina, Indien, Brasilien, osv.

- de imperialistiske magters vilje til at kvæle enhver form for protest fra folkemasserne, der tvinges ud i nød og lider under mangel på politisk frihed og undertrykkelse, der udøves mod dem af de korrupte marionetregeringer; og disse magters forsæt om at slå enhver oprørske revolutionær bevægelse ned.

Den politiske og militære krise efter statskuppet i Mali fra CNRDRE (*'Nationalkomiteen til Genoprettelse af Forsvaret og Staten'*) den 22. marts 2012 og den militære besættelse af Nordmali af MLNA (*'Azavads nationale befrielsesbevægelse'*) og jihadisterne (AQMI, Ansar Dine, Mujao, Boko Haram osv.) skal ses i den sammenhæng.

Den politiske og militære krise i Mali har for nabolandene (særlig Elfenbenskysten, Algeriet, Niger, Burkina Faso og Mauretanien) og for samtlige lande i den vestafrikanske region alvorlige følger: Destabilisering af staterne, spredning af våben, massiv befolkningsflugt i det sydlige Mali og også hundredtusinder af flygtninge i nabolandene.

Den politiske og militære krise er desuden en trussel mod imperialismens interesser, ikke mindst den franske, i Mali og i regionen. Derfra udspringer forberedelserne til en åben militær intervention i Mali, der skal gennemføres af tropper stillet til rådighed af medlemslandene i ECOWAS (*De Vestafrikanske Staters Økonomiske Fællesskab*) og med logistisk understøttelse fra imperialistiske stormagter (Frankrig og USA) og FN under påskud af at 'sikre overgangen', 'genoprettelsen af forfatningsmæssige tilstande' og 'genoprettelse af Malis territoriale integritet'.

Det drejer sig om en reaktionær plan fra de imperialistiske magter og deres forbundsfæller i regionen til at opretholde og forstærke deres overherredømme.

Dette er en yderst alvorlig situation, og IKMLPO :

- anklager og fordømmer de marionetregimer, der har åbnet deres territorier (især Elfenbenskysten, Mali, Burkina Faso, Niger, Mauretanien og Senegal) for imperialistiske aggressionstropper.

- anklager og fordømmer uafhængighedserklæringen fra staten Azawad, som er proklameret af MNLA (*'Mouvement National de Liberation de l'Azawad'*), et instrument for den franske imperialisme.
- anklager og fordømmer de forbrydelser mod befolkningen i Nordmali, der er begået af den terroristiske gruppe AQMI (*'Al Qaeda i det islamiske Mahgreb'*) og de islamistiske grupper Ansar dine (*arabisk: 'Troens Forsvarere'*), Mujao (*'Bevægelsen for enhed og jihad i Vestafrika'*) og MNLA for.
- støtter den modige modstand fra befolkningen, ikke mindst ungdommen, imod undertrykkelsen og den middelalderlige politik fra disse reaktionære og oplysningsfjendtlige grupper.
- anklager og fordømmer den reaktionære plan fra ECOWAS og imperialisterne, først og fremmest de franske, og vender os mod at sende ECOWAS- tropper til Mali.
- opfordrer til at støtte proletariatet og folket i Mali til realisering af den revolutionære vej ud af den politiske og militære krise.
- opfordrer til at støtte proletariatet og folkene i den vestafrikanske region imod imperialisternes og deres afrikanske vasallers overherredømme.
- opfordrer folkene og også de demokratiske og revolutionære kræfter i de imperialistiske lande til at modsætte sig den militære intervention fra de imperialistiske magter i Mali.

Penge, løgne og soldater: Dansk imperialisme i Burkina Faso og Vestafrika

Artikel KPnet. 3.12.2014

Den danske regering lyver og skjuler sit sande engagement og medansvar for den neokoloniale udvikling og diktators udplyndring i Vestafrika og Burkina Faso.

Befolkningen kæmper for brød og frihed. Dansk imperialismen med AP Møller Mærsk i spidsen og dens stat ser nøden som en profitabel forretning, og enorme summer står på spil for dem. Afrika er det nye vækstmarked. Det har verdens yngste befolkning. Vestafrika og Burkina Faso et af de afrikanske lande med de højeste vækstrater. Dansk erhvervsliv og monopoler skal have deres bid af kagen.

Milliarder af såkaldt bistands- og udviklingskroner gennem et edderkoppespind af offentlige fonde går til at sikre, at der bliver profit og overskud. Økonomisk vækst skal "redde" Afrikas arbejdsløse og fattige, ligesom den skal "redde" de fattige og arbejdsløse herhjemme. Det er et af de såkaldte strategiske indsatsområder.

Ligesom tidligere regeringer har Thorning-regeringen har haft et tæt samarbejde med den nu væltede diktator Blaise Compaoré. Gennem flere årtier er der postet enorme summer i at holde det korrupte regime ved magten.

En støtte der forsætter til den nye militærregering. Ikke bare økonomisk i bytte for en plads ved bordet til dansk imperialisme, men også støtte til at opbygge et egentlig statsapparat, til at sikre nyliberal erhvervs-, handels- og ejendomslovgivning og et dertil hørende retsvæsen, sikre en politistyrke og militær uddannelse.

Før Compaore blev tvunget væk af folkeopstanden i oktober 2014 lød det sådan her i Udenrigsudvalgets Landepolitik for Burkina Faso 2013-16:

"Danmark – Burkina Faso landepolitikken tager afsæt i den dynamiske, lokale kontekst i Burkina Faso og anvender en række indbyrdes forbundne redskaber, nemlig: politikdialog, diplomati, udviklingssamarbejde og handels- og erhvervsinstrumenter.¹"

Den største fare for den dynamiske udvikling ridses op i udenrigsudvalget som værende befolkningens mistillid til demokrati (som ikke findes), den voksende fattigdom, klasseforskelle og arbejdsløshed, der kan true landets sikkerhed, hvis befolkningen påvirkes til radikalisering og vold mod den voldelige og blodige undertrykkelse.

Det fremgår med alt tydelighed, at det imperialistmagterne – inklusive Danmark - frygter allermost er hverken religiøse fundamentalister, terrorister, pirater, narkobander og andre af deres egne opfindelser, men det er den revolutionære situation, hvor folket ikke længere vil lade sig regere, og magthavere ikke længere kan regere. Som da folkeopstanden jog diktatoren på porten for nogle uger siden.

Den danske regering har for længst valgt side – mod folkeopstanden og mod befolkningen. Dens økonomiske og militære interesser og underlægning under EU får den til at slås for at opretholde et nyt neokolonialt regime af samme lakajkarakter som det forrige.

Den danske arbejderklasse og progressive folk må derimod må derimod stå sammen med folkeopstanden i Burkina Faso i international solidaritet på et klart anti-imperialistisk grundlag. Mod dansk EUs, USA's og al anden imperialistisk indblanding og udbytning.

Løgn og selvros

Regeringen forsøger at lade som om den vil støtte et "Istakkels dynamisk, men fattigt tilbagestående land" med bl.a. undervisning i demokrati og menneskerettigheder, uddanne og oprette små hyggelige nærpolti-stationer (som i Tingbjerg) mod korrupsion og bander, udrydde fattigdommen, sulten og børnedødelighed gennem at lære bl.a. kvinderne at klare sig selv.

Sandheden er en helt anden. Danmark har været tilstede i Burkina Faso i siden 1973 "med fokus på vand, energi og god regeringsførelse" og siden 1993 været i formelt og officielt partnerskab. Hvilket vil sige under hele diktator Blaise Compaore 27-årige regime, hvor fattigdommen og folket elendige levevilkår bare er vokset. Sandheden er at dansk tilstedeværelse ikke sker for at støtte folket i Burkina Fasons interesser.

Den nye danske imperialistiske kolonipolitik - udformet efter EU's beslutninger - kaldes "sammentænkt stabiliserings-indsats" og blev fremlagt 2013 af S-SF-R regeringen som Danmarks udenrigspolitik.

Vestafrika og Burkina Faso er et af de såkaldt brændpunkter, som den danske økonomiske, sikkerhedspolitiske og militære indsats især retter sig imod.ⁱⁱ

Det betyder, at humanitær og udviklingsbistand bruges direkte til at tjene danske og EU monopulers interesser i de neokoloniale lande. "Stabilisering" betyder kontrol og magt. Udviklingsbistand betyder retten til at private firmaer og monopoler skal udnytte befolkninger og råstoffer.

Mærsk monopol på transporten

AP Møller-Mærsk tjener 143 millioner kr. om dagen og forventer et overskud på 26 milliarder og 330 millioner kr. i 2014. Mærskes bedste

forretning er APM terminal i Vestafrika. Her bygger Mærsk store nye havneanlæg for mangeårig eneret på containertransporten af Afrikas råvarer til Kina, USA og EU og på forbrugsvarer den anden vej tilbage. Der er lige investeret 3,4 mia.kr. i en ny mega havneterminal i Elfenbenskysten.

Mærsk er desuden involveret i opbygningen af infrastrukturen med veje og jernbaner, så den neokoloniale udplyndring af råstoffer og rigdomme kan nå frem til deres havneanlæg. Firmaer som FL.Schmidt står for cementlinjerne.

Den statslige milliard Investeringsfond for udviklingslande, IFU ⁱⁱⁱ har - for bare at nævne een - i samarbejde med bl.a. A P Møller Mærsk investeret 8 mia. kr. i bl.a. infrastrukturprojekter i Vestafrika. Ligesom en del af den årlige direkte udviklingsbistand på 275 millioner til Burkina Faso går til det formål.

Det er skattefinansieret kontanthjælp til Mærsk-koncernen.

Vand og sygdom er en god miljø- og bistandsforretning

Den folkelige opstand i Burkina Faso kræver adgang til rent drikkevand og elektricitet til befolkningen.

Grøn energi er et af de danske officielle kodeord. Firmaer som Vestas og Dong har naturligvis adgang til statsmidler og pensionsmidler fra Klimainvesteringsfonden. Bl.a. PKA pensionskasse og Pædagogernes Pensionskasse (PKU) har været med til at udbetale et milliardbeløb til over 80 projekter i Vestafrika. ^{iv}

Grundfos leverer i samarbejde med Siemens soldrevne vandpumper, som den enkelte familie kan få rent vand med. Men ikke mere humanitært end at pumperne er forsynet med et mobilbaseret betalingssystem for hver dråbe, specielt udviklet til et land, der ikke har registre-

ring og betalingssystem blandt almindelige mennesker. Ingen penge ingen vand.^v

Med et privatiseret sundhedsvæsen, der er brudt sammen efter nyliberale reformer, dikteret af Verdensbanken og IMF, er der brug for dansk humanitær bistand.

Novo Nordisk satser ikke mindst på Vestafrika og Burkina Faso som det for øjeblikket hurtigst voksende vækstmarked for diabetesramte i verden. Udviklingsbistand finansierer behandlingscentret for de potentielle kunder til insulin, der i første omgang sælges til en lavere pris end i Danmark. Naturligvis mod gode aftaler med landenes regeringer om lempelig afprøvning af medicin på de fattige.

Den folkelige opstand krævede stop for fødevarer prisernes himmelflugt, mad og brød.

Mangel på vand, energi, jord og arbejdsløshed gør det til et kunststykke hver eneste dag for millioner at overleve. EUs landbrugspolitik har længe hindret en selvstændig udvikling af landbruget i regionen – blandt andet gennem at oversvømme markedet med billig tørmælk fra EU, så de lokale kvægbønder må give op. Fødevarer og landbrugsprodukter er et af statens strategiske investeringsområder i Burkina Faso. Det tidligere dansk ejede Fan Milk med 200 millioner kunder i Vestafrika blev sidste år solgt med kæmpe fortjeneste til en international investeringsfond i Dubai efter års offentlig støtte.

Ingen offentlig demokratisk kontrol

Bag alle milliarderne ligger et gigantisk svindelnummer fra skiftende danske regeringer, inklusive den siddende SR.

Der er hverken gennemsigtighed eller offentlig demokratisk kontrol med hvor summerne forsvinder hen. Den sammentænkte indsats betyder, at pengene bliver delt op fra mange offentlige fonde og mini-

sterier og ikke optræder på finansloven som det, de egentlig er. Staten er her ikke bare håndlanger for dansk og EU imperialisme, den er en direkte del af denne og tjener mange penge i afkast på deres risikovillig aktieinvesteringer i danske firmaers fremfærd i Burkina Faso og Vestafrika.

Tæt militært og sikkerhedspolitisk samarbejde

I løbet af sidste 2013 blev den danske militære indsats væsentlig optrappet i Vestafrika. Den militære støtte til den fransk ledte interventionskrig i nabolandet Mali er fortsat ind i 2014 med flere krigstransportfly og mere personel, nu kaldet FNs Integreerede Stabiliseringsmission i Mali (MINUSMA) .

Der er tale om EU-styrker under FN flag på samlet over 20.000 mand. Ikke mindst franske.

2013 besluttede den danske regering at indgå et tæt samarbejde med Burkina Fasos diktator Compaore om ” *hvordan man bedre inddrager lokalsamfund i arbejdet med at forebygge og bekæmpe ekstremisme* ”. Det sker i regi af Global Counterterrorism Forum (GCTF), et amerikansk-tyrkisk initiativ, hvor Danmark sammen med Burkina Faso skal være med til at gennemfører EU's strategier og det danske Sahel-program^{vi} for regionen.

Samtidig var den Danmark sammen med Burkina Faso i april 2013 værter ved en konference i Burkina Faso om imødegåelse af voldelig ekstremisme i Vestafrika med 140 deltagere fra regionen inkl. regeringer, civilsamfund og internationale organisationer.

Dansk militær og politi indgår desuden aktivt også i Burkina Faso med hensyn til uddannelse, træning, udrustning af militære og paramilitære sikkerhedsstyrker og soldater for at sikre landets stabilitet, og at folket ikke overtager magten.

At beskyttelsen af danske firmaers profitinteresser i Burkina Faso koster store militæruddgifter er der ingen tvivl om, heller hvor pengene bliver taget.

'Kampen mod korruption' strækker sig ikke til at gælde EU's kommissionsformand Juncker, der har sat de store monopoler og firmaers 0-krone skattebetaling i system.

Her er den danske regering tavs som en østers.

Solidaritet med folkeopstanden i Burkina Faso og deres retfærdige kamp for deres krav betyder også, at den danske antikrigsbevægelse må stille krav om øjeblikkelig tilbagetrækning af dansk militær i Mali og dansk militær deltagelse – operativ eller finansiel – i Vestafrika.

Noter

¹ Udenrigsudvalget: Burkina Faso: Landepolitik 2013 – 2016

² " Danmarks samtænkte stabiliserings indsats i verdens brændpunkter", Udenrigsministeriet

³ Kilde: www.ifu.dk/dk/ydelser/investeringsteams/vestafrika

⁴ Kilde: www.klimainvesteringsfonden.dk/

⁵ Kilde: Udenrigsministeriet: Udvikling juni/juli 2012 og Nordic Folkecenter for Renewable Energy

⁶ Det nye Sahel-program betyder 125 millioner kroner over 5 år til at bekæmpe de grundlæggende årsager til ustabiliteten."

Udviklingsminister Christian Friis Bachs (R) kommentar:

"Sahel-programmet supplerer Danmarks langsigtede udviklingsmæssige samarbejde og humanitære indsats i regionen. Programmet fokuserer på dialog og forsoning, sikkerhedssektor-indsatser og indsatser mod ekstremisme, radikaliserings og organiseret kriminalitet. "

Tidligere udkommet i pjeceserien:

Danmarks og EU's militærstrategi, 2013:

Sammentænkt stabiliseringsindsats i verdens brændpunkt. Det er overskriften på både EU's og dansk udenrigs-, sikkerheds- og militær politik. Trods den danske EU-forsvarsundtagelse.

Unionsstaten EU udvider sin militære streg og opbygningen af våbenindustrien kraftigt i disse år.

Pjecen samler indlæg konferencer fra efteråret 2013

Kvindekamp: Rul de nyliberale reformer tilbage, 2014:

Regerings nyliberale reformfelttog mod alle dem der har færreste muligheder er et af hovedspørgsmålene i kvindekampen i dag. For en ny generation af unge piger og kvinder betyder det, at de skal finde vej i en meget usikker fremtid.

Brug pjecen som et led i at skabe en fælles kæmpende bevægelse nedefra for en værdig fremtid og reel social ligestilling.

Pjecer samler en række artikler og taler om kvindekampen i dag.

Ud af EU, 2014

Argumenter for et nej til EU's patentdomstol, Bankunion, EURO - stat og EU – hær udgivet op til Folkeafstemningen 2014.

En række artikler om 4 store

EU-temaer, hvor den danske regering og

folketing er ved at sætte de danske EU-undtagelser helt

ud af kraft. Og samtidig smugle Danmark ind i Europas Forenede

Stater mod flertallet af befolkningens ønske og vilje.

Se: www.oktobernet.dk

ISBN: 9788790609184